

Κρίση, Κοινά και Μεταιχμιακότητα. Σύγχρονες τελετουργίες μετάβασης στην Ελλάδα.

Τίτλος πρωτοτύπου: Crisis, Commons and Liminality. Modern Rituals of Transition in Greece

Άγγελος Βαρβαρούσης – Αυτόνομο Πανεπιστήμιο Βαρκελώνης

Επιβλέποντες/ουσες: Καλλής Γιώργος, Βαΐου Ντίνα, Ζωγράφος Χρήστος

Η παρούσα διατριβή εξετάζει τη δημιουργία νέων κοινών μέσα σε συνθήκες κρίσης και αντλεί τα επιχειρήματά της από τα εναλλακτικά εγχειρήματα που εμφανίστηκαν κυρίως στον αστικό χώρο της Ελλάδας κατά τη διάρκεια της τελευταίας δεκαετίας. Τέτοια εγχειρήματα περιλαμβάνουν μεταξύ άλλων πρωτοβουλίες όπως οι κατειλημμένες πλατείες του 2011 καθώς και μια σειρά άλλων καταλήψεων δημοσίου χώρου, κοινωνικά ιατρεία και φαρμακεία, συνεργατικά εγχειρήματα και κολλεκτίβες εργασίας, δομές αλληλεγγύης και αυτοοργανωμένες δομές υποδοχής μεταναστών και προσφύγων. Το στοιχείο που συνέχει όλες τις παραπάνω μορφές συλλογικής δράσης είναι ότι δημιουργούνται διαμέσου κοινωνικών πρακτικών παραγωγής του κοινού (commoning) και αποτελούν προσπάθειες των πολιτών να απαντήσουν συλλογικά σε καταστάσεις κρίσης. Η διατριβή διερευνά ζητήματα οργάνωσης, επέκτασης, πολλαπλασιασμού, βιωσιμότητας, λειτουργίας, ανοιχτότητας, δικτύωσης και προστασίας αυτών των εγχειρημάτων καθώς και θέματα σχετικά με τις διαδικασίες υποκειμενοποίησης,

δημιουργίας εμπιστοσύνης και σχηματισμού κινήτρων των υποκειμένων που συμμετέχουν σε αυτές τις πρακτικές. Το σημείο εστίασης της εργασίας βρίσκεται στη διερεύνηση του μετασχηματιστικού δυναμικού αυτών των εμπειριών σε διάφορα επίπεδα και κλίμακες· από το επίπεδο του ατόμου και της μικρής ομάδας μέχρι το επίπεδο της γειτονιάς, της πόλης και ολόκληρης της χώρας ακόμη.

Για να προσεγγίσει τα παραπάνω ζητήματα, η διατριβή αναπτύσσει το πρωτότυπο θεωρητικό πλαίσιο των «διαβατήριων κοινών». Αντλώντας την έμπνευσή της από τις θεωρίες των τελετών μετάβασης που παρατήρησαν οι ανθρωπολόγοι σε αρχαϊκές κοινωνίες στις οποίες οι συμμετέχοντες περνούσαν υποχρεωτικά από ένα ενδιάμεσο (liminal) και μεταβατικό στάδιο, η εργασία προσπαθεί να εξηγήσει τις μεταμορφωτικές και ρευστές δυναμικές των σύγχρονων αυτοοργανωμένων εγχειρημάτων των κοινών. Το βασικό επιχείρημα είναι ότι κάποια κοινά σήμερα λειτουργούν ως σύγχρονες διαβατήριες τελετές όπου ατομικά και συλλογικά υποκείμενα τα οποία έχουν αμφισβητήσει, αποσταθεροποιήσει ή ακόμα απωλέσει τις προηγούμενες ταυτότητές τους, επιχειρούν να σχηματίσουν καινούργιες ταυτότητες και προοπτικές από κοινού. Τα διαβατήρια κοινά είναι μεταβατικές δομές που δεν στοχεύουν στην μακροζωία τους αλλά αντίθετα στη διευκόλυνση μεταβάσεων και μετασχηματισμών. Συνεπώς αυτού του είδους τα κοινά διαφέρουν από μια σειρά άλλων πιο σταθερών κοινών που έχουν αποτελέσει το βασικό κορμό του έργου των σχετικών ερευνητών μέχρι σήμερα. Η παρούσα διατριβή προσπαθεί να αναδείξει αυτές τις αποκλίσεις και διαφοροποιήσεις και να εξηγήσει τη σχέση μεταξύ διαβατήριων και πιο σταθερών κοινών. Επίσης επιχειρηματολογεί ότι λόγω της ιδιαίτερης φύσης τους, τα διαβατήρια κοινά δε μπορεί και δεν πρέπει να αξιολογούνται με κριτήρια επιτυχίας ή αποτυχίας που έχουν δημιουργηθεί για την αξιολόγηση πιο σταθερών εγχειρημάτων. Κατ' αυτόν τον τρόπο προσπαθεί να διευρύνει τη γενικότερη συζήτηση πάνω στο τι έχει αξία και τι όχι στα πλαίσια της συλλογικής δράσης.

Οι τρεις πρώτες λέξεις του τίτλου της διατριβής είναι δηλωτικές των βασικών θεωρητικών αξόνων γύρω από τους οποίους περιστρέφεται αυτή η θεωρητική προσπάθεια. Με εξαίρεση το έργο της Έλινορ Όστρομ και των συναδέλφων της, η συζήτηση γύρω από τα κοινά ήταν ουσιωδώς ανύπαρκτη μέχρι και την αυγή του 21ου αιώνα. Οι ριζοσπάστες διανοούμενοι και τα κοινωνικά κινήματα δεν ήταν εξοικειωμένα με αυτούς τους λόγους. Ωστόσο, ιδιαίτερα διαμέσου της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης του 2008, τα κοινά αναδείχθηκαν ως σημαντικά κοινωνικά συστήματα που θα μπορούσαν δυνητικά να υποκαταστήσουν τον κλυδωνιζόμενο καπιταλισμό. Η μετάβαση από έναν ορισμό των κοινών ως πράγματα/κοινοί πόροι σε ένα πιο δυναμικό σχήμα στο οποίο η πρακτική της δημιουργίας κοινών προτάσσεται ως εξίσου σημαντική με την ύπαρξη των φυσικών πόρων, οδήγησε σε μια αντίληψη των κοινών ως διαδικασίες συμπαραγωγής και συνδημιουργίας, οι οποίες καθορίζονται από τις κοινωνικές και χωρικές σχέσεις που οι συνδημιουργοί επινοούν και δοκιμάζουν και όχι αποκλειστικά από το είδος του υπό διαχείριση πόρου. Τα κοινά συμβαίνουν. Αυτή η στροφή επέτρεψε τη χρήση της νεοσύστατης γλώσσας των κοινών στη θεωρητικοποίηση φαινομένων που πιο πριν είτε παρέμεναν ελάχιστα θεωρητικοποιημένα ή προσεγγίζονταν με διαφορετικό τρόπο. Τώρα τα κοινά μπορούσαν να βρίσκονται σχεδόν παντού· σε δημόσιους χώρους, μέσα στην οικογένεια, στα σχολεία, στα εργοστάσια, σε φτωχογειτονιές, όπως επίσης και στα κοινωνικά κινήματα και στους πολιτικούς αγώνες. Η αναπαραγωγή των κοινών γίνεται συνώνυμο της αναπαραγωγής της ζωής.

Όπως γίνεται αντιληπτό από τα παραπάνω, η επέκταση της γλώσσας των κοινών πέρα από το πεδίο της διαχείρισης φυσικών πόρων θέτει και νέα θεωρητικά ζητήματα τα οποία πρέπει να απαντηθούν. Γιατί κάποια κοινά είναι εφήμερα και ποια είναι η αξία τους; Ποια είναι η λειτουργία διαφορετικών τύπων κοινών σε διαφορετικά πεδία της κοινωνικής ζωής και της χωρικής οργάνωσης; Γιατί οι άνθρωποι επιμένουν στην δημιουργία διαφορετικών τύπων κοινών τόσο εφήμερων όσο και πιο σταθερών; Αυτή η διατριβή προσπαθεί να απαντήσει αυτά τα ερωτήματα

εστιάζοντας κυρίως σε τύπους κοινών με εφήμερο χαρακτήρα.

Η γλώσσα της θεωρίας της μεταιχμιακότητας/μεταβατικότητας/οριακότητας/κατωφλιακότητας που είναι οι διαφορετικοί όροι με τους οποίους έχει αποδοθεί ο όρος liminality στα ελληνικά υπήρξε κομβικής σημασίας στην ανάπτυξη αυτού το θεωρητικού πλαισίου. Αξίζει να σημειωθεί ότι όλες οι παραπάνω αποδόσεις του αγγλικού όρου έχουν μια ορισμένη αξία στην σύνδεση των κοινών με την έννοια του liminality μιας και αναδεικνύουν διαφορετικές ποιότητες της έννοιας. Ωστόσο θεωρώ τους όρους μεταιχμιακότητα και μεταβατικότητα ως πιο κατάλληλους και αλληλοσυμπληρούμενους για την πλήρη απόδοση του νοήματος που θα ήθελα να δώσω στην χρήση του όρου σε αυτήν την εργασία. Η μεταιχμιακότητα συλλαμβάνει την έννοια του ενδιάμεσου και του μετέωρου που θέλω να τονίσω ενώ η έννοια της μεταβατικότητας τονίζει ότι αυτή η κατάσταση της ενδιαμεσότητας και του μετεωρισμού είναι παροδική και ένθετη μεταξύ δύο πιο σταθερών καταστάσεων. Αυτό είναι που ούτως ή άλλως διαχωρίζει την έννοια του liminality από άλλα είδη ενδιαμεσότητας όπως είναι ο υβριδισμός ή η παρενθετικότητα.

Έχοντας πει ήδη αυτά, θα ήθελα να αναπτύξω λίγο περισσότερο την έννοια των διαβατήριων κοινών που εν τάχει ανέφερα στην αρχή του παρόντος. Λέγεται ότι όλες οι κοινωνίες επιτελούν τελετουργίες για την οροθεσία των μεταβάσεων. Ωστόσο, πολλοί θεωρητικοί έχουν επισημάνει ότι στις σύγχρονες δυτικές κοινωνίες αυτές οι τελετουργίες τείνουν να ξεθωριάζουν και να χάνουν τον κεντρικό τους ρόλο στην διαδικασία τόσο των προσωπικών όσο και των συλλογικών/κοινωνικών μετασχηματισμών. Το επιχείρημα πολλές φορές συμπληρώνεται από αναφορές που σχετίζουν την υποχώρηση αυτών των πρακτικών με την άνοδο και των πολλαπλασιασμό της αναζήτησης ακραίων και οριακών εμπειριών που στόχο έχουν τη πρόσκαιρη διαρραγή της κανονικότητας μέσω επικίνδυνων αθλημάτων, καλλιτεχνικών

εμπειριών ή ταξιδιών κτλ. Αυτή η αφήγηση συνδέεται με λόγους που επισημαίνουν αυτές τις μεταβολές μαζί με την άνοδο του ατομισμού και της αποσπασματικότητας που κυριαρχεί στις σύγχρονες πόλεις. Ωστόσο βασική θέση αυτής της διατριβής είναι ότι οι άνθρωποι συνεχίζουν να επινοούν τέτοιες τελετουργίες για να διευκολύνουν, οροθετήσουν ή ακόμα εξερευνήσουν το ενδεχόμενο ενός μετασχηματισμού. Αυτές οι τελετουργίες ενώ σε πολλές περιπτώσεις μπορεί να μοιράζονται κοινά στοιχεία με αυτές των αρχαϊκών κοινωνιών είναι σημαντικά διαφοροποιημένες. Δεν υπάρχουν εμφανείς και αμετάκλητοι τελετάρχες, οργανώνονται με οριζόντιο τρόπο, οι κανόνες τους αποφασίζονται από κοινού και είναι ανοιχτοί σε μεταβολές και αλλοιώσεις και τέλος πολλές φορές περιλαμβάνουν την ανάδυση πρόσκαιρων κοινών χώρων που λειτουργούν ως ενεργές συνιστώσες αυτής της αναζήτησης. Με άλλα λόγια αυτές οι τελετουργίες εκδηλώνονται ως κοινά, όχι όμως ως σταθερά συστήματα διαχείρισης φυσικών πόρων σαν αυτά που περιγράφει η Όστρομ αλλά ως διαβατήρια κοινά που αποκτάνε έντονο συμβολικό χαρακτήρα και παρά την εφημερότητά τους μπορούν να έχουν μεσοπρόθεσμα και μακροπρόθεσμα αποτελέσματα ενώ πολλές φορές εξελίσσονται και δημιουργούν νέες πιο σταθερές δομές.

Η κρίση είναι σημαντικός παράγοντας στην ανάδυση των διαβατήριων κοινών και για αυτό αποτελεί τον τρίτο πυλώνα αυτής της θεωρητικής επεξεργασίας. Η έννοια της κρίσης στην παρούσα διατριβή χρησιμοποιείται με ένα αναλυτικό περιεχόμενο και συνεπώς αποφεύγονται τόσο η δαιμονοποίηση όσο και ο εορτασμός της. Η κρίση συνήθως γίνεται αντιληπτή ως λάθος ή ως μια κακή παρένθεση. Ωστόσο, ιστορικά έχει χρησιμοποιηθεί με πολλαπλούς τρόπους για να εκφράσει διαφορετικά πράγματα σε διαφορετικά πλαίσια. Για πολλά χρόνια κυριάρχησε μια πιο «ιατρική» εκδοχή της έννοιας ή οποία όταν εισήλθε στη γλώσσα των οικονομικών απέκτησε έντονες συνδηλώσεις αρρώστιας, καταστροφής και ανισορροπίας. Παρόλα αυτά η κρίση έχει χρησιμοποιηθεί και για να ερμηνεύσει μεταβάσεις και δυνατότητες μετασχηματισμού στο κοινωνικό, χωρικό και ιστορικό

επίπεδο. Σε αυτούς τους λόγους η κρίση αποκτά ένα δημιουργικό και παραγωγικό περιεχόμενο.

Η παρούσα διατριβή από τη μία αντιλαμβάνεται και λαμβάνει υπόψιν το «άσχημο» αλλά απόλυτα αληθινό πρόσωπο της σύγχρονης πολυδιάστατης κρίσης το οποίο εκφράζεται στις καταστρεπτικές συνέπειες που έχει στα φτωχότερα και πιο ευάλωτα κοινωνικά στρώματα στο οικονομικό, ψυχολογικό και κοινωνικό επίπεδο καθώς και στο φυσικό περιβάλλον. Ωστόσο ιδιαίτερο βάρος δίνεται επίσης στην λεπτομερειακή εξέταση των δυνατοτήτων που ανοίγονται μέσα από τα ρήγματα και τις αποσταθεροποιήσεις που συνοδεύουν κάθε κρίση, ιδιαίτερα όταν αυτή αποκτά ένα πολυδιάστατο και βαθύ χαρακτήρα. Τα διαβατήρια κοινά συνεπώς είναι πρακτικές που πολλαπλασιάζονται μέσα στην κρίση και αποκτούν ιδιαίτερο βάρος στην διαδικασία μετασχηματισμού που η ίδια η κρίση προαναγγέλει μέσα από τις αλλοιώσεις που επιφέρει σε έναν ορισμένο κοινωνικό σχηματισμό. Επιπλέον τα διαβατήρια κοινά όχι μόνο τροφοδοτούνται λόγω κρίσης αλλά επίσης τροφοδοτούν τη διαδικασία αποσταθεροποίησης καθιστώντας την κρίση μεταστατική, ικανή να «προσβάλλει» κάθε ξεχωριστή δομή και κάθε μόριο μίας δεδομένης κοινωνίας.

Οι παραπάνω θεωρητικές διατυπώσεις προέκυψαν ως αποτέλεσμα μιας μακροχρόνιας ερευνητικής διαδικασίας πάνω στο φαινόμενο της ελληνικής κρίσης και των «από τα κάτω» προσπαθειών απάντησης και διαχείρισης αυτής. Οι ερευνητικές μέθοδοι που ακολουθήθηκαν ήταν πολλαπλές και πολλές φορές ένθετες η μία στην άλλη με βασικό κριτήριο την καλύτερη αντιμετώπιση των πολλές φορές δυσεπίλυτων προβλημάτων που έθετε η ίδια η παρατηρούμενη κοινωνική πραγματικότητα. Η κατάστρωση του ερευνητικού πλάνου δεν ήταν γραμμική και παραλλάχθηκε πολλές φορές στη διάρκεια του διδακτορικού πάντα σε συνεννόηση με τους τρεις επιβλέποντές μου. Η εθνογραφική δουλειά πάνω στο κίνημα των νέων κοινών περιλάμβανε περίπου 1000 ώρες συμμετοχικής παρατήρησης και συνδυάστηκε με τη διεξαγωγή 70

εις βάθος ατομικών συνεντεύξεων, τεσσάρων ομάδων εστίασης με 38 συμμετέχοντες και επίσης με τη διεξαγωγή ποσοτικής έρευνας με ερωτηματολόγια σε 404 συμμετέχοντες που συμμετείχαν σε 118 συνεργατικά και αλληλέγγυα εγχειρήματα σε όλη την Ελλάδα. Η γεωγραφική διασπορά και η μεγάλη χρονική διάρκεια της δουλειάς πεδίου αποδείχθηκαν πολύτιμες συνιστώσες της ολοκλήρωσης του διδακτορικού.

Η διατριβή είναι δομημένη σε επτά μέρη εκτός της περίληψης, των ευχαριστιών και της σύντομης εισαγωγής. Το πρώτο κεφάλαιο είναι θεωρητικό και θέτει τις βάσεις για τα εμπειρικά κεφάλαια που ακολουθούν. Ξεκινά με τη λεπτομερειακή ανάλυση του ρόλου των κοινών στην αυγή του 21ου αιώνα και θέτει τα βασικά ερευνητικά ερωτήματα που διατρέχουν όλη την εργασία. Στη συνέχεια επεξηγεί το πως η έννοια της κρίσης χρησιμοποιείται στη διατριβή, ακολούθως αναπτύσσει την έννοια της μεταιχμιακότητας/μεταβατικότητας και ερευνά τη σύνδεση μεταξύ των τριών βασικών εννοιών-πυλώνων της όλης εργασίας. Τέλος, αποπειράται μία πρώτη προσέγγιση της έννοιας των διαβατήριων κοινών και εξηγεί γιατί η ελληνική μελέτη περίπτωσης είναι κατάλληλη για την προσέγγιση τέτοιων θεμάτων.

Το δεύτερο κεφάλαιο επεξηγεί με λεπτομέρεια τις ερευνητικές μεθόδους που χρησιμοποιήθηκαν και την αιτιολόγηση πίσω από την επιλογή της καθεμιάς. Επίσης δίνει το χρονικό της έρευνας και ξεδιπλώνει τις διάφορες φάσεις και δυσκολίες της.

Τα επόμενα τέσσερα κεφάλαια έχουν εμπειρική βάση. Ωστόσο κάθε ένα από αυτά αναπτύσσει ένα ξεχωριστό θεωρητικό ζήτημα και διατρέχεται από μία βασική ερευνητική αναζήτηση. Το πρώτο από τα εμπειρικά κεφάλαια ασχολείται με τα ζητήματα του υποκειμένου και των διαδικασιών υποκειμενοποίησης και συνδέει τα ευρήματα από το πεδίο με ευρύτερους θεωρητικούς διαλόγους. Το εμπειρικό υλικό του κεφαλαίου αντλείται από έρευνα σε

κοινωνικές κινητοποιήσεις που πραγματοποιήθηκαν στην Αθήνα μεταξύ 2008 και 2014 με ιδιαίτερη εστίαση στην εξέγερση του Δεκέμβρη 2008 και της Πλατείας Συντάγματος το 2011.

Το δεύτερο εμπειρικό κεφάλαιο ασχολείται με το ζήτημα της επέκτασης των διαβατήριων κοινών. Χτίζοντας πάνω στην παρατήρηση ότι τα διαβατήρια κοινά έχουν έναν ανοιχτό και μεταστατικό χαρακτήρα, προτείνει ότι μπορούν να αποτελέσουν τον πιο επεκτάσιμο τύπο κοινών και συνεπώς μπορούν να εκληφθούν ως πηγή ανάδυσης πολλών νέων εγχειρημάτων. Αυτός ο πολλαπλασιασμός πολλές φορές υλοποιείται με μια μορφή «πανσπερμίας» και ακολουθεί ένα ριζωματικό μοτίβο επέκτασης. Οι παρατηρήσεις αυτές δικαιολογούνται με συγκεκριμένα παραδείγματα από την δυναμική ανάπτυξη των κοινών στον ελλαδικό χώρο την περίοδο μετά το 2011.

Το τρίτο εμπειρικό κεφάλαιο αφορά στο ζήτημα της προστασίας των κοινών. Αφού περιγράφει την υπαρκτή βιβλιογραφία πάνω στο ζήτημα, το κεφάλαιο προτείνει ότι αυτή διατρέχεται από ένα πολωμένο διάλογο που θέτει το ζήτημα της προστασίας των κοινών ως συνώνυμο μίας αναγκαίας περίφραξης τους από τη μία ενώ από την άλλη τοποθετούνται απόψεις υπέρ μίας διαρκούς ανοιχτότητας των κοινών που όμως αποτυγχάνουν να προσφέρουν ουσιαστικά στη συζήτηση περί προστασίας. Αφού αποδομήσει αυτό το κατα τη γνώμη μου περιττό δίπολο, το κεφάλαιο αναπτύσσει μία τυπολογία πολλαπλών στρατηγικών προστασίας των κοινών που τοποθετούνται εκτός αυτής της διπολικής λογικής. Η εμπειρική βάση αυτών των διαπιστώσεων βρίσκεται στην ανάλυση τόσο ξεχωριστών εγχειρημάτων όσο και δικτύων αυτών.

Το τέταρτο εμπειρικό κεφάλαιο ασχολείται με ζητήματα σχετικά με τις διαδικασίες δημιουργίας εμπιστοσύνης, κινήτρων και συμμετοχής στα διαβατήρια κοινά και ερευνά τα εν λόγω στοιχεία συναρτήσσει θεωριών που έρχονται από πολλά επιστημονικά πεδία,

συμπεριλαμβανομένων των πεδίων των οικονομικών, της ψυχολογίας και της διοίκησης. Το κεφάλαιο αντλεί το εμπειρικό του υλικό από μια οριακή κατάσταση διαβατήριων κοινών· την περίπτωση της αυτοοργανωμένης δομής υποδοχής μεταναστών και προσφύγων του Πλατάνου στη Συκαμνιά Λέσβου. Το βάρος δίνεται στη μεταμορφωτική δυναμική του εγχειρήματος στο προσωπικό και συλλογικό τοπικό και υπερτοπικό επίπεδο.

Η διατριβή κλείνει με ένα τελευταίο θεωρητικό κεφάλαιο που προσπαθεί να λειτουργήσει ως κατώφλι συνάντησης όλων των συμπερασμάτων που αντλήθηκαν από τα επιμέρους κεφάλαια και τη συσχέτιση με τις διάφορες θεωρίες σε μια προσπάθεια να αναστοχαστεί το μετασχηματιστικό δυναμικό των διαβατήριων κοινών. Επίσης προσπαθεί να ανακεφαλαιώσει τα βασικά επιχειρήματα της όλης εργασίας σε ένα πιο συνεκτικό και ενιαίο θεωρητικό πλαίσιο. Το κεφάλαιο τελειώνει με την επισήμανση των αδυναμιών της εργασίας και τη χάραξη κάποιων βασικών γραμμών για μελλοντική έρευνα.

Ενδεικτική Βιβλιογραφία

Bauwens, M., Kostakis, V. (2014) From the communism of capital to capital for the commons: Towards an open cooperativism. *TripleC*, 12, 1, 356–61.

Benkler, Y. (2006) *The wealth of networks: how social production transforms markets and freedom*. Online book

Benkler, Y. (2011). *The penguin and the leviathan: How cooperation triumphs over self-interest*. Danvers: Crown Business.

Bollier, D. (2014). *Think like a commoner: A short introduction to the life of the commons*. Gabriola: New Society Publishers.

Bresnihan, P. and Byrne, M. (2015) *Escape into the City: Everyday Practices of Commoning and the Production of Urban Space in Dublin*. *Antipode*, 47(1), 36-54.

Butler, J. (2015). *Notes toward a performative theory of assembly*. Boston: Harvard University Press.

Caffentzis, G., and Federici, S. (2014). *Commons against and beyond capitalism*. *Community Development Journal*, 49, 92-105.

Castoriadis, C. (2010) *A Society Adrift*. New York: Fordham University Press

De Angelis, M. (2017) *Omnia Sunt Communia. On the Commons and the Transformation to Postcapitalism*. London: Zed Books

Hardin, G. (1968) *The tragedy of the commons*. *Science* 162, 3859, 1243–8.

Hardt, M., Negri, A. (2009) *Commonwealth*. Boston: Harvard University Press

Harvey, D. (2012) *Rebel Cities: From the Right to the City to the Urban Revolution*. London: Verso

Koselleck, R., & Richter, M. (2006). Crisis. *Journal of the History of Ideas*, 67(2), 357-400.

Massey, D. (2013). *Space, place and gender*. New York: John Wiley & Sons.

Ostrom, E. (1990) *Governing the Commons: The Evolution of Institutions for Collective Action*. Cambridge: Cambridge University Press.

Roitman, J. (2013). *Anti-crisis*. Durham: Duke University Press.

Stavrides, S., 2016. *Commons space*. London: Zed Books

Thomassen B (2014) *Liminality and the Modern Living through the In-Between* Farnham: Ashgate

Turner, V. (1977) *The Ritual Process*, Ithaca, New York: Cornell University Press.